

O medziľudských vzťahoch...

Veľa sa hovorí dnes o medziľudských vzťahoch, lebo je mnoho zla, útlaku, násilia, vydierania a terorizovania... Mnohí ľudia na svojej vlastnej koži cítia nepravosť, ponižovanie, utlačanie, výsmech... Iní zasa skusujú biedu a chudobu, napriek tomu, že tí druhí majú nepomerne viac ba navyše pre svoj život... Je veľa ľudí sklamaných, smutných a nespokojných zo vzájomných vzťahov, z nedostatku lásky i vďačnosti, hoci ju právom čakali, z nespravodlivosti a poniženia. Koľko rozpadnutých manželstiev, koľko zničených osudov i životov. Pýtame sa prečo je to a čo robiť?

Keď počujeme nášho Pána, hovorí nám jednou vetou aj príčinu, aj riešenie: „Všetko, čo chcete, aby ľudia robili vám, robte aj vy im. Lebo toto je Zákon i Proroci.“ Jednou z príčin našich nie dobrých vzťahov je sebeckosť. Máme radi seba a držíme sa najradšej vlastnej predstavy. Vytvoríme si svoj svet a sme spokojní len s tým, čo zapadá do mozaiky nášho vnútorného sveta. Nie sme radi, keď nám niekto bráni v tom, čo chceme a nie sme radi ani, keď nás niekto vyrušuje. Preto ak chceme zlepšiť naše vzťahy musíme sa naučiť prispôbovať. Prispôbovať sa požiadavkám a potrebám, ktoré očakávajú od nás tí, s ktorými sa stretáme. Podriaďovať sa a otvárať si srdce požiadavkám lásky. To znamená v prvom rade strácať svoje predstavy. Skutočnosť, prítomnosť a jej potreby to je Božia vôľa. Nie, ako si ja predstavujem, ale ako to Pán Boh dopúšťa do môjho života. O svätom don Boscovi je známe, že sa mu často stávalo, ak sa niekde vybral, že nedošiel do cieľa, lebo ho niekto obyčajne zastavil, niekto, kto potreboval jeho radu, pomoc, alebo jednoducho chcel sa porozprávať s ním o svojom živote. On mu pokojne poslúžil, hoci mu ušiel aj vlak, ako je to známe. Strácal svoje predstavy i svoj život, lebo až tak sa prispôboval tým, ktorí potrebovali jeho službu lásky. Žijeme vo svete, v ktorom máme neustále takúto príležitosť aj my slúžiť bližným podľa toho, ako by sme si my sami priali byť obslužení a milovaní. Každú chvíľu je niečo inak ako si predstavujeme. Prežívame život v ktorom nám Pán Boh posielal do cesty ľudí. V nich mu máme poslúžiť. A tomuto sa musíme naučiť. Zabúdať na seba a obracať svoj zrak, myseľ, srdce a činnosť lásku na tých, ktorí sú práve s nami. Tým ľuďom a tomu človeku, ktorý nám práve prichádza do cesty, tomu máme poslúžiť. Jemu sa máme venovať. Nie našim predstavám, tomu čo si my vymyslíme, alebo tomu človeku, za ktorým sme sa my rozbehli. To je to, čo žiada Pán Ježiš a čo vedeli žiť svätí.

Každému z nás dal Pán Boh dary. Jednému dal dar učiť, inému slúžiť ako ošetrovateľ... Ten, kto využíva pre službu lásky Božie dary a robí to s radosťou, ten bude aj radosť žiť, hovorí nám sv. Pavol. Pán Boh miluje radosného darcu. Máme teda druhým dávať s radosťou z toho, čo sme my dostali, ale nie podľa svojej predstavy, ale podľa toho, ako to bližní potrebujú a Boh chce. A tomu sa máme učiť celý život. Preto hovoríme, že náš život je vlastne zomieranie seba, svojím predstavám a dávanie seba samého bratom a sestrám tak, ako to potrebujú.

Okrem toho, že máme svoj svet, máme i nesprávnu mieru lásky a pozornosti voči sebe a tej voči bližnému. Božie slovo hovorí, že máme mať aspoň rovnakú mieru: Milovať bližného ako seba samého. Pán Ježiš to ešte dopĺňa, keď hovorí, že sa máme milovať navzájom tak, ako on miloval nás. A to je viac než spravodlivosť. Znamená to aj odpúšťať, obetovať sa a nezištne a ochotne prejavovať službu lásky. A to až do krajnosti možností a do krajnosti vyčerpania... Naša nespravodlivosť je v tom, že voči sebe máme väčšiu mieru lásky, než voči bližnému. Pre seba, pre svoje zabezpečenia, pokoj i šťastie sme ochotní urobiť veľmi veľa. Keď sa jedná o niekoho iného ako sme my sami, toho neberieme veľmi vážne. Máme v sebe akúsi vrozenú myšlienku, že každý by sa mal sám postarať o seba. A tak sa väčšinou staráme a zaujíname iba o tých, ktorí si sami nepomôžu pomôcť, či už sú to deti, ktoré samy nevládzu a nevedia, alebo chorí, nevládni, alebo starí... Koľko je ale každodenných prianí, ktoré naši bližní vyslovujú svojim slovom, gestom, svojím volaním srdca... A možno i veľmi naliehavo a možno i veľmi dôležitých. Náš Pán nám preto radí, aby sme boli aktívni, činní v konaní dobra. On sám nám vychádza v ústrety svojou službou lásky. A to chce aj od nás. Chce, aby nás pohýňala láska k činnosti a obetavosti pre dobro bližných. A láska začína všímavosťou, pozornosťou a záujmom. Začnime i my mať väčší záujem o svojich bližných, najmä o tých, s ktorými zijeme pod jednou strechou... Všimajme si, pozorujme a pýtajme sa: „Čo dobrého by som mohol urobiť pre teba, brat môj, sestra moja? Čo by som si ja prial, keby som bol na mieste teba.“ Len ten, urobí niečo v medziľudských vzťahoch, kto začne... Kto začne byť aktívni v záujme a v službe lásky. Každodenne sa nám ponúka veľké množstvo situácií a možností ako prejavovať lásku, len treba chcieť a začať. Všimáť si, pozorovať a pomáhať si navzájom. Nerobme nikdy to, čo by sme my sami nechceli zažiť a skusovať a robme to, čo by sme si my sami priali, keby sme boli na mieste a v situácii nášho bližného...

*V zbožnom ducha zápale,
vrúcnu túžbou hnaní,
našli útul na skale
od hrúd odpútaní.*

*Kajúcný pás na bedrách
kroťí tela zvodý,
duch sa vznáša v modlitbách,
pôstom slávi hody.*

*Andrej čnosťou ožiaril
Nitru s celým krajom,
preto ho Boh obdaril
radosťou a rajom.*

*Nedaleko Trenčína
vytasená dýka
krutou rukou zhasína
život Beňadika.*

*Nájsť ho stálo námahu,
Boh však poslal vtáka
ukázať ho vo Váhu,
kde na pohreb čakal.*

*Teraz tíško spočívá,
pomôcť pohotový,
s kým sa kajal za živa:
popri Svoradovi.*

*V prosbách sme im oddaní,
im sa zverujeme
aj my, k sláve pozvaní
z tejto tmavej zeme.*

*Česť a úcta Otcovi
nech sa všade vzdáva;
aj Duchu aj Synovi
rovnaká buď sláva. Amen.*

O instantnej polievke

Asi každý z nás pozná malé čarovné vrecúško, ktoré máme vždy poruke, keď potrebujeme narychlo dostať do žalúdka niečo teplé a nemá to byť iba obyčajná voda. V podstate sa oklameme tak, že prevarenú vodu zafarbíme tým, čo vysypeme z vrecúška, a nahovárame si, akí sme šikovní kuchári. Najväčší sebaklam je nakoniec v tom, že máme dobrý pocit z toho, že sme jedli polievku.

My sa však neklameme iba v tejto veci. Niektoré sebaklamy sú oveľa vážnejšie a majú aj vážnejšie následky. Jeden z nich sa môže prejaviť aj pri ohlasovaní Božieho slova, ktoré sa tiež môže stať varením a podávaním „instantnej polievky“.

Recept na prípravu takej kázne nemusí byť ani veľmi zložitý: Vezmeme zopár viet z evanjelia a trochu ich premiešame. Potom ich zalejeme horúcou vodou dobre nacvičenej rétoriky, necháme päť minút postáť a podávame, samozrejme, ak máme komu... Takéto „instantné“ kázne sa síce dajú veľmi rýchlo a bezbolestne pripraviť, ale nemusia ľuďom chutiť každý deň. Prečo to hovoríme a ako zistíme, či naše ohlasovanie je iba také „z vrecúška“, alebo ide skutočne od srdca k srdcu? Práve Božie slovo Pätnástej cezročnej nedele je nám na veľkej pomoci. Pripomína nám, že každý z nás má zaujať osobný postoj k ohlasovaniu a každý by mal mať svoj spôsob ohlasovania. Boh nás stvoril ako originály a iste nechce, aby sme sa stali kuchármi „instantných polievok“.

V Markovom evanjeliu čítame o tom, ako Pán Ježiš poslal svojich Dvanástich ohlasovať:

„Oni šli a hlásali, že treba robiť pokánie“ (Mk 6, 12). Táto veta nás môže trochu rozčúliť. Dnes, keď vládnu metódy a metodiky, návody a recepty, by sme sa radi spýtali: Ako to robili? Ako začali? Ako motivovali? Akú expozičnú metódu používali? Ako fixovali pravdy, ktoré odovzdali? Evanjelium o tom viac-menej mlčí. Napriek našej zvedavosti je to dobré. Možno nám chce povedať práve to, čím sme začínali dnešnú úvahu: Nevarte všetci rovnako. Neodpisujte recepty. Hľadajte nové cesty a vlastné spôsoby, ktoré nemusia byť dokonalé, ale nech vychádzajú zo srdca. Veď Ježiš Kristus nás zahrnul všetkou múdrosťou a rozumnosťou, počuli sme slovo pravdy, evanjelium o svojej spásе. Rozmýšľajme, čo nám hovorí Pán, a odovzdávajme to ďalej.

Recepty sú dôležité, dá sa podľa nich naučiť variť, ale dobrý kuchár sa nedrží iba receptu a jeho spôsob varenia je charakteristický. Platí to aj pri ohlasovaní. Metódy sú dobré a metodiky potrebné, ale nie tie sucho prebraté, bez originálneho vkladu toho, kto podľa nich postupuje.

Izaiáš bol básnikom a Amos pastierom, pestovateľom fig. Nešli podľa rovnakej metódy, nepoužívali rovnaké výrazy. V jednom sa však stretali. Hovorilo z nich ohnivé srdce. Z každého jeho vlastné...

Marián Bublinec

Dnes ma už neprekvapuje,
keď dospievajúce deti sediace v mojej ordinácii
poznajú meno bubeníka
metalovej skupiny z Austrálie,
ale nevedia, ako sa volala ich matka za slobodna
a akú prácu vykonáva ich otec.

Na druhej strane,
mnohí rodičia sediaci pred televízorom dobre vedia,
čo sa deje v Tararinga-Patame či Kuala Lumpur,
ale nemajú ani potuchy o tom,
čo sa deje vo vedľajšej izbe v srdciach ich detí.
Filozof Martin Heidegger má pravdu, keď hovorí,
že moderná doba prekonala všetky vzdialenosti,
ale nevytvorila nijakú blízkosť.

„Šum z pien“ Myšlienky Maxa Kašparů

Sväté omše v 15. týždni cezročného obdobia

18.VII. utorok

18.00 + Pavlína Drefková, brat František a rodičia

19.VII. streda

18.00 + Matúš Kulifaj, manž. Veronika a zaťovia

21.VII. piatok

18.00 + Sidónia Krajčovičová

22.VII. sobota

18.00 + Ernest Tomašovič, manž. Helena a syn Marek

Upratovanie kostola č.d. 101- 122

23.VII. 16.Nedeľa cezročného obdobia

8.00 + Michal Čajkovič a manž. Angela

9.15 + Róbert Kolek a rodičia

Liturgický kalendár

17.VII. pondelok	sv.Andrej Svorad a Benedikt, pustovníci
18.VII. utorok	sv.Fridrich
19.VII. streda	sv.Zlatica, panna a mučenica
20.VII. štvrtok	sv.Apolinár, biskup a mučeník
21.VII. piatok	sv.Vavrinec z Brindisi, kňaz a učiteľ Cirkvi
22.VII. sobota	sv.Mária Magdaléna

Slovo na dnes

Nič sa nedeje, čo Všemohúci nechce, aby sa dialo; buď tým, že toto dianie dopustí, alebo že tak urobí sám.

Sv. Augustín

BOH DOPÚŠŤA, ALE NEOPÚŠŤA

Boh samozrejme vie, že je pre nás nesmieme ťažké hneď rozpoznať jeho láskyplnú starostlivosť vo všetkých tých možných i nemožných protivenstvách, ktoré nás stretávajú. Nie iba v nevysvetliteľných „nešťastných náhodách“, ale i v nehodách a chorobách rozumom a vedou vysvetliteľných. Zvlášť boľavou kapitolou sú straty našich najbližších. Niečo z toho vo svojej prozreteľnosti zaradil Boh už do svojho pôvodného plánu. Niečo - a bude toho viac - je prinútený dopustiť, pretože nemôže ľuďom odobrať slobodnú vôľu, ktorú im dal. Ale to neznamená, že sa z nášho trápenia raduje a nijako v tej veci nezasahuje. Tak ako si dokážem predstaviť, že povie: „Rado sa stalo“, dokážem si živo predstaviť, že v mnohých iných situáciách naopak povie: „Je mi veľmi ľúto, že sa to stalo.“ Zo skúseností ale tiež viem, že nezostáva len pri slovách, ale koná. Koná tým, že nám uprostred protivenstva dáva ako znamenie svojej priazne silu na prekonanie prekážok a našu boľavú dušu naplní svojím pokojom. Mladý človek to máva ťažšie, pretože ešte nemá skúsenosti, o ktoré by sa mohol oprieť. Ale kto také znamenia Božej priazne viackrát zažil a neodbil ich slovom „náhodička“, môže na tom stavať. Každý niekedy zažil alebo zažije ťažkú chvíľu, keď má pocit, že ho Boh opustil. To je samozrejme klam a tiež pádny dôvod naliehavo prosiť: „Bože, daj mi znamenie svojej priazne!“ Niekedy je odpoveď blesková a doslova hmatateľná. Napríklad keď sa vzápätí otvoria dvere nemocničnej izby a vstúpi nečakaná milá návšteva s obrovskou kyticou v ruke. Ten, kto tesne predtým prosil o znamenie Božej priazne, by musel byť na hlavu padnutý, keby v tom videl náhodu.

V hospicioch už nie sú žiadni začiatovníci. Ani medzi pacientmi, ani medzi personálom. Všetci majú svoje skúsenosti, dokonca aj mladší pacienti, pretože v priebehu svojej choroby odhalili všeličo z toho, čo ich vrstovníci doteraz nechápu. Sila na prijatie nevyliciteľnej choroby ale nemusí byť len znamením Božej priazne pre chorého. Veľmi často je poriadnou lekciami i pre pacientovo najbližšie okolie, ktoré sa nestačí čudovať: „Kde sa to v ňom berie? Býval predsa vždycky taký netrpezlivý.“ Aj keď zdroj tej obdivuhodnej sily pomenovať nedokážu, o náhode v tejto súvislosti nehovoria.

Mária Svatošová, „Náhody a náhodičky“

Stvorenie láskou

Boh stvoril ľudí z lásky a chce, aby prichádzali na svet prostredníctvom skutočnej lásky obetavých rodičov a aby ich láska sprevádzala ľudí po celý život. Už prvým ľuďom Boh povedal: „Plodte a množte sa“ (Gn 1, 28). Ježiš Kristus v reči na vrchu dôsledne vysvetlil Boží plán: „Počuli ste, že bolo povedané: „Nescudzoložíš! No ja vám hovorím: Každý, kto na ženu hľadá žiadostivo, už s ňou scudzoložil vo svojom srdci“ (Mt S, 27-28). Kristus tak sieste Božie prikázanie „Nezoslmiňš!“ rozšíril a prehĺbil na celú ľudskú sexualitu.

Čistota znamená úspešnú integráciu sexuality do ľudskej osoby a tým vnútornú jednotu človeka z telesnej i duchovnej stránky. Čistota predpokladá naučiť sa sebaovládaniu, ktoré vedie k slobode človeka. Kto sa nevie ovládať, stáva sa otrokom svojich vášní, a preto nešťastným. Sebaovládanie je dlhotrvajúce úsilie, ktoré však nikdy nemožno pokladať za dosiahnuté raz a navždy.

Previnenia proti čistote

Vážnym previnením proti čistote je chlipnosť, teda nezriadená túžba po pohlavnej rozkoši alebo nezriadený pôžitok z nej. Pohlavná rozkoš je morálne nezriadená, ak sa vyhľadáva pre ňu samu, oddelene od cieľov plodenia a spojenia, ktoré sú vlastné manželskej láske.

Smilstvo — telesné spojenie slobodného muža so slobodnou ženou mimo manželstva — je v závažnom rozpore s dôstojnosťou osôb a s ľudskou sexualitou. Keď sa tým kazí mládež, je to aj veľké pohoršenie.

Umyselné dráždenie pohlavných orgánov sa volá onánia (masturbácia). Je to závažne nezriadený čin. Morálnu vinu onánie môžu zmenšiť citová nezrelosť, sila nadobudnutých návykov, psychické či spoločenské faktory.

Intímny styk medzi pokrvnými či príbuznými v takom stupni, ktorý nedovoľuje uzavrieť manželstvo, sa nazýva krvsmilstvo (incest). K incestu možno priradiť aj pohlavné zneužívanie detí či dospievajúcich zverených do opatery dospelých. Previnenie je o to väčšie, že je to pohoršlivý skutok proti fyzickej a morálnej neporušiteľnosti mladých ľudí.

Veľmi závažným porušením šiesteho prikázania je znásilnenie. Je to hriech proti spravodlivosti a láske. Závažne porušuje právo každého človeka na úctu, slobodu i na fyzickú a morálnu neporušiteľnosť.

Ešte väčším previnením je znásilnenie dieťaťa spáchané príbuznými alebo vychovávateľmi.

Predajná „láska“

Pornografia ťažko uráža dôstojnosť tých, čo ju vyrábajú (herci, štáby), distribuujú a konzumujú (diváci). Je predmetom nízkej rozkoše a nedovoleného zisku. Patrí k ťažkým previneniam. Občianske authority sú povinné zabrániť jej výrobe a šíreniu.

Aj keď sa o prostitúcii často hovorí ako o najstaršom remesle, toto nemiesme zľahčovanie nemení nič na skutočnosť, že prostitúcia uráža dôstojnosť prostituujúcej sa osoby. Ten, kto za ňu platí, ťažko hreší proti sebe samému, lebo porušuje svoju čistotu a poškvŕňuje si telo. Prostitúovanie sa detí a dospievajúcej mládeže hriech zdvojnásobuje pohoršením. Hoci prostitúcia je vždy ťažkým hriechom, bieda, vydieranie či spoločenský tlak môžu zodpovednosť za vinu zmenšiť.

Homosexualita

V ostatných rokoch sa často hovorí o vzťahoch medzi osobami rovnakého pohlavia - o homosexualite. Psychický vznik homosexuality ostáva v veľkej časti nevysvetliteľný. Sväté písmo označuje homosexuálne vzťahy za závažnú zvrátenosť, pretože homosexuálne úkony sú svojou vnútornou povahou nezriadené.

Niektorí ľudia majú zakorenené homosexuálne sklony. Táto náklonnosť je pre väčšinu z nich skúškou. Preto ich treba prijímať s úctou a jemnosťou a vyhýbať sa akémukoľvek

náznaku nespravodlivej diskriminácie voči nim. Homosexuálne osoby sú povolané na čistotu.

Manželská láska

Sexualita je zameraná na manželskú lásku muža a ženy. Ján Pavol II. v exhortácii Familiaris consortio píše, že „sexualita, prostredníctvom ktorej sa muž a žena navzájom odovzdávajú úkonmi, ktoré sú vlastné a vyhradené manželom, vôbec nie je iba čosi biologické, ale týka sa najvnútornejšieho jadra ľudskej osoby ako takej“. Spojením manželov sa uskutočňuje dvojaký cieľ manželstva — dobro samých manželov a odovzdávanie života. Manželská láska je tak postavená na dvojitej požiadavke vernosti (porov. Mk 10, 9) a plodnosti. Vernosť vyjadruje stálosť v dodržiavaní daného slova, ktoré si dali manželia pri uzatváraní zväzku. Manželská nevera, cudzoložstvo, je previnením proti dôstojnosti manželstva, je nedodržaním záväzku.

Radikálnym protirečením manželského spoločenstva je polygamia (mnohoženstvo).

Manželstvo medzi pokrstenými, ktorí ho platne uzavreli a zavŕšili, nemôže byť rozviazané nijakou ľudskou mocou a z nijakého dôvodu. V niektorých prípadoch môže byť oprávnená odluka manželov, pričom manželský zväzok pretrváva. Partner, ktorý sa civilne rozvedie a opäť zosobáša, sa nachádza v trvalom a vo verejnom cudzoložstve. Ak je jeden z manželov nevinnou obeťou rozvodu vyhláseného civilným zákonom, neprehršuje sa proti morálnemu príkazu.

Regulácia plodenia

Plodnosť je darom a jedným z cieľov manželstva. Manželvia v úlohe odovzdávania a vychovávanie ľudskeho života sú spolupracovníkmi lásky Boha Stvoriteľa, akoby jeho tmočníkmi. Z oprávnených dôvodov môžu manželia chcieť oddeliť plodenie detí časovým odstupom. Metódy regulácie plodenia založené na sebaopozorovaní a využívaní neplodných období sú v súlade s objektívnymi kritériami morálnosti. Svojou vnútornou povahou je však zlé každé „konanie, ktoré — keď sa manželský úkon predvída alebo vykonáva — by malo za cieľ zabrániť plodeniu“ (Ján Pavol II., encyklika Humanae vitae). Odôvodnenosť úmyslov manželov neospravedlňuje používanie morálne nepripustných prostriedkov, akými sú antikoncepcia a priama sterilizácia.

Výskumom zameraným na zníženie ľudskej neplodnosti treba napomáhať. Za závažne nemorálne je však potrebné považovať techniky, ktoré vylučujú spoločné rodičovstvo zásahom tretej osoby (darovanie spermié či vaječnej bunky, prepožičanie maternice a pod.). Ak sa tieto techniky používajú v manželskom páre, sú možno menej škodlivé, no morálne neprijateľné.

Zhrnutie:

- Čistota znamená integráciu sexuality do ľudskej osoby. Predpokladá sebaovládanie.
- Vážnymi previneniami proti čistote sú smilstvo, onánia, pornografia, prostitúcia, homosexuálne úkony, znásilnenie, incest.
- Manželská zmluva ukladá parterom povinnosť chrániť nerozlučiteľnosť svojho manželstva. Zahŕňa v sebe vernú lásku.
- Ťažkými hriechmi proti manželskej láske a dôstojnosti manželstva sú cudzoložstvo, polygamia, rozvod a tzv. voľná láska.
- Plodnosť je darom a cieľom manželstva. Regulácia plodenia patrí k aspektom zodpovedného rodičovstva.
- Priama sterilizácia či antikoncepcia sú morálne nepripustnými prostriedkami.

tematický cyklus pripravil PAVOL BZINA

Farár si opral nohavice a sušil si ich na šnúre na dvore. Ukradli mu ich. Susední farári sa ho škodoradostne pýtali, či mu ich už niekto vrátil. On odvetil, že pomaly sa to už vracia: dva gombíky už boli vo zvončeku.

Páter Fidél Ambróz Jurčovič „Smiať sa zakázané“

Sv. Mária Magdaléna Postelová 20. júl

Nadšená práca v oblasti vzdelávania nemajetných a tvrdá askéza sprevádzali život zakladateľky Kongregácie sestier kresťanských škôl sv. Márie Magdalény Postelovej. Pan jej doprial dožiť sa vysokého veku a ona tento dar nepremárnala.

Julie Frances Catherine Postelová prišla na svet 28. novembra 1756 v normandskom Cocentine ako najstaršia zo siedmich detí. V duchovnom živote čoskoro prekonala svoje vrstovníčky a už v deviatich rokoch zložila súkromný sľub úplného zasvätenia. Hoci v tom čase bolo zriedkavosťou, aby malé deti pristupovali k Eucharistii, Julie túto výsadu dosiahla, lebo aj samotný farár musel priznať, že dokonale ovláda katechizmus a je na vysokej duchovnej úrovni. Odo dňa svojho prvého svätého prijímania nikdy nevynechala denné prijímanie sviatostného Ježiša.

V rokoch dospievania dosrala dobrú výchovu a vzdelanie v kláštore benediktínok a všetci sa domnievali, že po dosiahnutí 18 rokov vstúpi do rehole. Julie však tieto predstavy nenaplnila,

lebo vtedajšie benediktínky sa jej zdali príliš bohaté. Svoje poslanie našla na poli vzdelávania. Na francúzskom vidieku v 18. storočí chýbali školy pre dievčatá z robotníckych a roľníckych rodín, preto založila prvú školu, v ktorej sa dievčatá mohli nielenže bezplatne vzdelávať, ale učili sa aj základom vedenia domácnosti a formovali sa z náboženskej a morálnej stránky. Táto škola získala onedlho dobrý kredit umocnený jej živým svedectvom. Táto mladá žena totiž viedla striedmy život,

nosila drsný kajúci odev, spávala na drevenom kríži, jedla iba raz za deň a dodržiavala štvordenný pôst, no zároveň bola láskavá. Jej nadšenie a prácu podrobila ťažkej skúške Francúzska revolúcia, ktorá zrušila náboženské rády a nútila kňazov prisahať vernosť ústave. Tí, čo sa nepodvolili, museli ujsť do zahraničia. Situácia sa vyrohčila až natoľko, že roku 1791 miestny kňaz dosadený vládou zakázal prítomnosť Eucharistie v kostole, a preto biskup zveril sviatostného Krista do opatery Julie. V tom čase roznášala sväté prijímanie umierajúcim, organizovala tajné sväté omše, ukrývala kňazov na úteku, no nezabúdala ani na svoje žiačky, ku ktorým pribudol chlapčenský dorast. Roku 1798 vstúpila do tretieho rádu sv. Františka, prijala meno Mária Magdaléna a začala uvažovať o založení novej rehole. Keďže príbuzní nechápali jej počínanie, opustila roku 1804 svoje rodisko a odišla do Cherbourgu, kde o dva roky neskôr s prvými spoločníčkami zložila rehoľné sľuby. Medzi hlavné pravidlá Kongregácie sestier kresťanských škôl patrila povinnosť zadarmo vyučovať deti. Spočiatku sestry žili vo veľkej chudobe a pre nepochopenie okolia sa často sťahovali. Napokon sa usadili v Tamerville, kde na žiadosť biskupa prevzali tamojšiu školu. Sestra Mária Magdaléna zaviedla najmodernejšiu didaktickú výchovu a zrušila telesné tresty. Pri škole zriadila dielňu pre ženy. Mária Magdaléna sa dožila pokročilého veku, no ani v starobe neprestala so skutkami pokánia. Zomrela 16. júla 1846 ako deväťdesiatročná.

Spracovala KATARÍNA ŽÁKOVÁ

www.kjs.sk/vistuckelisty

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
Vo Vištuku

16.VII.2006

12345678901234567890123456789012345667890

12345678901234567890123456789012345667890